

ROSA DE BARCELONA

Un relat de: [tapisser](#)

Que lluny del cap d'en Puig i Cadafalc, estava pensar que el seu disseny de rajola urbana arribaria tan lluny en el temps i seria tan icònica entre els paviments de carrer.

Jo sóc una senzilla rajola de vorera, bé senzilla no, diguem-ne amb "pedigrí", d'aquestes que, d'ençà que em varen pensar, diàriament, rep defecacions de gos, és veritat que en la majoria de casos els ciutadans les recullen amb bosses de plàstic que transmeten en llurs mans, aquella tebior d'ésser viu que té la caca, però primer la rebo jo, sense bossa ni res.

Rebo, també, els primers cops d'un infant que està aprenent a anar amb bicicleta, el xiclet cansat d'anar donant voltes en aquella boca desdentada, i tantes altres coses que, obediènts a la llei de la gravetat, senzillament, cauen.

N'he vistes de coses...!!!

Allò de veure naus més enllà d'Oriò es queda curt al costat del que jo he vist!

Sense anar més lluny aquí davant, fa molts anys, hi havia una lleteria amb vaques i tot, la gent em trepitjaven molt fort quan passava per davant de la vaqueria, era tan intensa la pudor, que tothom volia marxar cames ajudeu-me. Una companya que venia amb uns panots de Granollers tenia un dels costats ben gastat dels cops de palmó que li donaven la canalla quan beneïen les palmes els diumenges de Rams també, fa temps hi havia una església romànica aquí, la van enderrocar per fer pisos.

He vist: estirades de bosses, peus que caminaven sense companyia, després en parella i després de quatre dies amb un cotxet davant; parelles que duraven, altres que no, talls de cabell ridículs que seguien modes, modes que duraven d'un any per l'altre, d'altres amb un recorregut de vida més llarg.

Si n'he vistes de coses...!!!

Ara farà una setmana que s'han instal·lat uns sense sostre a la cera on jo treballo de rajola.

Volèn: una vida digna, un sostre, que si plou, els tapi de l'aigua o com es digui a això que plou a les ciutats, poder anar a dormir sense por d'altres indigents o de manades d'aquestes que corren impunement.

Entre les coses que veig de dia, i les que m'invento a les nits, podria fer un llibre.

A mesura que em vaig fent gran, necessito dormir menys, i a les nits els carrers són tan solitaris que només de tant en tant em trepitgen una parella d'enamorats que fan el fi de festa a una pensió de les moltes que hi ha per aquí els voltants, la resta de nit penso, i de tant en tant dormo.

Avui m'ha despertat el bastó d'un jubilat que se m'ha clavat entre aresta i aresta; he sentit, a la força, la seva conversa amb un altre retirat.

Deien, que es veu que han d'inaugurar un mercat de tanta importància que ha fet canviar la vida del barri com qui dóna la volta a un mitjó. Aquests pensionistes deien també que gairebé no quedaven habitants a la zona; que preus de lloguer, que no pot suportar cap butxaca, en són els culpables.

Un d'ells afegia:

No ho sé, però s'acosta la fi del meu contracte i llavors....

Feia molt de temps que tots dos seguien les feines dels operaris de les obres del mercat.

Parlaven amb l'autoritat de qui té un ple coneixement, tant del procés de l'obra com de l'execució.

En tenir ben après el seu ofici de jubilats, dedicaven a criticar la creació, una mitjana de quatre hores diàries. Les feines no anaven més de pressa pel fet que ells les vigilessin, però n'estaven convençuts que sense aquest control tot aniria de cap per avall.

Com a totes les coses a les quals se'ls posa una data d'inici, va arribar l'hora d'inaugurar el mercat.

Una estructura de vidre i formigó majestuosa, molt gran, amb galeries que fan dels forats soterranis un segon món on perdre's, entre aparcaments, trossos de muralles, baranes, magatzems, atraccions "indor", camps de petanca a cobert i venedors ambulants de res.

Un supermercat dóna la benvinguda a qui no pot ser atès en horari de plaça. Al mercat, diferents botigues de verdures, de carn, de bacallà ofereixen les seves mercaderies a qui tingui diners per menjar.

El luxe i el "glamor" fan rius que surten a buscar la clientela com quan l'aigua dels rius puja i es desborda.

Places dures, places toves, places semi, acullen un perímetre que serà el descans del comprador amb els seus parterres impertèrrits i a l'ombra d'uns plataners que ja n'havien vist un de mercat abans; un de veritat.

Al voltant, on l'avarícia especuladora havia tancat els comerços de sempre, ara hi ha tal quantitat d'oferta gastronòmica, que la gent ve de casa seva amb la carmanyola, per no haver d'escollir.

Tot és lluent, i maco, i nou, i modern, i....

Al ben mig d'una d'aquestes places s'hi ha instal·lat un aparcament de carrets de la compra, tota una innovació, on per quatre xavos et pots deslliurar de què el carro et segueixi per tot arreu i també de la seva càrrega per l'estona que tu decideixis, depenent de les monedes que hi dediquis.

Ha durat menys d'una setmana, ja que un gos, amb cara de no masses amics i unes puces diguem-ne de no maça bona família, va decidir que aquell era el millor lloc per deixar anar la fantasia de la seva bufeta urinària. I és clar, podies seguir la ruta dels carrets per les gotetes que deixaven anar i això era antagònic amb la protecció de les dades personals car denotava la ruta que seguies i per tant, el teu domicili.

Quant de servei en el nou mercat!!!

Una fanfàrria amb hostesses i tot, et venia a buscar dos carrers enllà per obsequiar-te amb safates replicants i anunciadores dels taulells de les botigues. En entrar, l'aire climatitzat t'eixugava les gotes que la calor havia condensat en el teu cos maltractat pel sol. Una olor, segurament impostada, et feia sentir unes ganes irrefrenables de consumir, encara que algú, a preguntes de la televisió del barri, va contestar que del que li feia venir ganes era de matar i cremar-ho tot.

Com un sol home, les forces de seguretat del mercat varen detenir l'entrevistat en espera de la guàrdia municipal i com no podia ser d'un altra manera la televisió no va emetre la notícia. Amb un boig per barri n'hi havia prou.

Els primers dies, riades de veïns encuriósits col·lapsaven cada parada amb un Ohhhhh d'admiració; Ohhhhh que els hi havien ensenyat a la porta un grup de voluntaris de l'escola de música i teatre de l'associació de veïns perquè en el tràvelling de les càmeres de la televisió del barri donessin la sensació de màxima naturalitat.

Uns, diuen, que és una canya, preciós, que el barri ha guanyat un punt d'interès per als turistes, que serà un no parar d'ingressar diners en caixes noves de bars i restaurants, i d'altres, potser més malastrucs, o més realistes, diuen que és un exemple, molt car, d'arquitectura urbana i de les coses que no s'han de fer mai amb un barri, que el mercat en si mateix està molt bé però que s'ha malmès la vida de molts veïns per encabir-lo.

Jo no ho sé, pobre de mi, només sóc una cronista de les converses que el meu aparell auditiu em permet de sentir amb folgança i la meua humil cultura reproduir.

Que voleu!!!, només sóc una rajola!!!

Fa dies, però, que les converses que sento parlen de locals que han de tancar, de caps de cuina que s'han engreixat dos-cents o tres-cents kilograms perquè fa molts dies que s'han de menjar tot el que varen cuinar el dia anterior.

I, donada la buidor de veïns al barri, no és suficient la despesa diària que fan per poder mantenir una parada al mercat.

A més i donat el nivell adquisitiu de moltes butxaques de les quals queden, són més clientes del supermercat (que ja tenia els diners fets abans d'inaugurar) que de les parades del mercat.

Un matí encapotat, i gris, concretament "gris perla", un equip de neteja, després de passar reiterades vegades per sobre meu, varen fer cap a un dels soterranis del mercat en qüestió. Feia menys d'un mes de la inauguració del paradigma veïnal del consum, també conegut com a mercat no municipal.

Una escombra curiosa es va enganxar amb un metall que sortia del terra, com un all al qual ningú hagués explicat com s'ha de comportar una planta en ser plantada. De seguida l'operari va avisar a una companya, la labor de la qual consistia a desprendre tot el que sobresortia del paviment.

Amb un pal armat amb una fulla d'afaitar, que era la seva eina, va burxar repetides vegades sobre "l'enredo" citat, sense cap resultat.

Un supervisor, l'especialització del qual era fer els ulls grossos davant de qualsevol brutícia que quedés per recollir, va dir que haurien d'avisar l'encarregat.

I així ho van fer.

Observant el que un cop desenterrat va resultar ser una diadema romana, l'encarregat dels senyors de la neteja, l'arquitecte en cap de l'Ajuntament, el director d'afers romans (de la Generalitat de Catalunya), una colla de professionals de les diademes i un senyor baixet de Badajoz (passejador oficial del mercat), feien rotllana al voltant de la troballa.

Tothom va convergir en la idea de tancar, un perímetre important, al pas del públic en general. I amb veu unànime els especialistes en diademes van creure que la troballa era prou important per a tancar el mercat sencer durant un temps indefinit.

Les feines arqueològiques anaven a bon ritme, proporcionalment al deteriorament dels locals de tapes menjars i begudes en general, els guiris, amb els dies varen perdre l'interès d'un mercat que ja no traspuava glamur, que era un mercat normal.

A poc a poc, les caixes del supermercat, varen notar l'absència de compradors estrangers, que vermells com semàfors a l'atur, consumien bidons de sangria envasada, cerveses, vins, aconsellats per guies que els hi deien que aquestes begudes els hi traïen la set provocada per aquest sol còmplice de l'economia actual.

L'esdevenir dels mesos varen tornar la normalitat a un mercat preciós que vivia dels veïns i de la nostàlgia d'algun comprador que havia hagut de mudar-se de zona.

I jo, esperant les obres que per anunciades no deixen de ser doloroses (diu que han de canviar tot el paviment de la cera on actualment visc) això si, he estat testimoni de l'evolució del meu barri.